

sagde Doktoren med sit ubestemmelige Smil. „Nu har vi kun et Par Skridt til vor Dør, og De kan dog ikke naa tidsnok hjem til Teen hos Dem selv.“

„Ja, nu maa De ikke sige nej,“ istemte Fruen med al den Hjertelighed, hun kunde lægge i sin blide Stemme. „Dersom De tror, at Deres Hustru vil blive ængstelig for Deres Udeblivelse, kan vi jo let sende et ridende Bud.“

Emanuel stod et Øjeblik tvivlrædig. Han havde nu i syv Aar udelukkende holdt sig indenfor sin egen Vennekres; men Frøken Ragnhilds Spottetale havde opægget ham. Han havde desuden i den senere Tid ofte overvejet med sig selv, om han ogsaa handlede forsvarligt ved saaledes ganske at afslutte sig fra Omverdenen. Navnlig i de sidste Dage, efter at Regeringen ved sine Voldshandlinger havde forsøgt at standse Folkepartiets Fremvækst, var der vaagnet i ham en Følelse af Forpligtelse til at optage Kampen mod Gudsrigets triumferende Fjender ogsaa udenfor sin vante Virkekres. Hans lille, lønlige Haab om, at Gud endnu en Gang vilde sætte hans Tro og hans Nidkærhed paa en Styrkeprøve, havde i saa Henseende ikke været uden Betydning; og — udæsket som han nu var bleven — optog han da dette tilfældige Møde med de fremmede Mennesker som en Slags Tilskyndelse fraoven, en himmelsk Ordre, og sagde Ja til Indbydelsen.

IV

En Timestid efter sad han ved et fint dækket Aftensbord i Doktor Hassings pompejansk udstyrede Spisestue.

Han havde endnu ikke helt overvundet den Følelse af Ufrihed og den dybe Uvilje, der havde bemægtiget sig ham ved at træde ind i det overdaadigt indrettede Hjem, som i saa meget mindede ham om hans eget Barndomshjem. Efter tavs at have taget Plads ved Bordet bøjede han Hovedet og foldede Hænderne i sit Skød. Uden at lade sig paavirke af den lille Betuttelse, det vakte hos de andre, bad han i Stilhed sin sædvanlige Bordbøn og tilføjede endda: „O, min Fader og Frelser i det høje! Skænk mig Naade